

РАБОТНИ СПОРОВИ

1. Законските услови предвидени во чл.82.ст.1 т.5 од ЗРО се исполнети кога како резултат на правилно спроведена дисциплинска постапка е утврдено дека работникот со своето однесување му причинил штета на работодавецот, а неутврдувањето на висината на штетата не влијае на законитоста на донесената одлука за престанок на работниот однос.

Од образложението:

Основен суд Струмица со пресуда Ро.22/12 од 05.12.2012 година, тужбеното барање на тужителот да се поништи како незаконита Одлуката бр.03-155 од 07.04.2012 година на тужениот со која на тужителот му е даден отказ од работа без отказан рок поради кршење на работната дисциплина согласно чл.82 ст.1 т.5 од ЗРО, па да се задолжи тужениот да го врати тужителот на работно место на кое бил пред престанокот на работниот однос, како и да ги плати направените трошкови по постапката во износ од вкупно 27.284,00 денари, го одбил како неосновано.

Го задолжил тужителот да на тужениот му ги надомести направените трошкови по постапката во вкупен износ од 13.212,00 денари во рок од 8 дена од приемот на пресудата.

Од ваквата пресуда останал незадоволен тужителот, кој во навремен рок изјавил жалба поради суштествени повреди на одредбите од парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се уважи а пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата и останатите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисла на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука да сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст.2 т.14 од ЗПП, бидејќи изреката на нападнатата одлука е јасна и разбирлива. Во образложението на истата се наведени доволно причини за решителните факти и како таква истата е подобна за испитување од страна на овој суд.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот за погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд од изведените и правилно ценети докази меѓу другото утврдил дека тужителот бил вработен кај тужениот на работно место возач на камион, понатаму утврдил дека тужениот со одлука бр.03-155 од 17.04.2012 година донесена од страна на управителот на тужениот на тужителот му е откажан договорот за вработување поради кршење на работниот ред и дисциплина согласно чл.82 ст.1 т.5 од ЗРО поради кражба или во врска со работата намерно или со крајно невнимание предизвикал штета на

работодавачот. Во образложението на одлуката тужителот се повикува на записник од спроведена дисциплинска постапка и заклучок од истата. Во записникиот составен на ден 16.04.2012 година составен од дисциплинската комисија е дадена анализа на потрошувачката на нафта на товарното возило управувано од страна на тужителот за период од први до четврти месец 2012 година при што е констатирано дека тужителот прикажал зголемена потрошувачка утврдена на основа на километража и на основа фискални сметки од бензиските пумпи. Комисијата предложила дисциплинска мерка отказ на договор за вработување на тужителот. Против одлуката на управителот тужителот поднел приговор која од страна на тужениот бил одбиен.

На вака правилно и целосно утврдена фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил материјалното право.

Првостепениот суд правилно го применил чл 82 ст.1 т.5 од ЗРО кога го одбил тужбеното барање на тужителот на начин како што е наведено во изреката на пресудата. Ова од причини што од изведените и правилно ценети докази правилно првостепениот суд утврдил дека одлуката која ја донел тужениот со која на тужителот му е откажан договорот за вработување е законита од причини што истата е донесена како резултат на правилно водена дисциплинска постапка и е донесена врз основа на закон. Имено првостепениот суд утврдил дека тужениот му изрекот отказ на договорот за вработување донесувајќи ја спорната одлука откако тужениот од комисија формирана од негова страна утврдил дека тужителот како возач на камион прикажувал поголема потрошувачка на нафта на возилото кое го управувал кое нешто било утврдено од страна на комисијата со извршена контрола за спорниот период при што утврдила на овој начин дека тужителот на тужениот предизвикал штета која е битен елемент на повредата за која на тужителот му е изречен отказот. Од друга страна судот утврдил дека спорната одлука ја донел надлежен орган спорд ЗРО што значи дека донесената одлука од страна на тужениот која ја оспорува тужителот е во целост законита.

Наводите на жалителот дека спорната одлука не била доволна образложена, дека во истата тужениот не ја утврдил висината на штетата се неосновани од причини што во самата одлука тужениот се повикува на записникот и заклучокот на дисциплинската комисија од кои јасно се гледа причината односно кој повреди тужителот ги сторил и за кој повреди му е изречен отказот а според мислење на овој суд висината на штетата не е битен елемент на тоа дали постои повреда за која тужениот го изрекот отказот од причини што според содржините на горе наведената законска одредба се бара тужителот да предизвика штета на работодавачот не наведувајќи ја висината како битен елемент.

Овој суд ги ценеше и останатите наводи во жалбата но најде дека истите не се од влијание за поинакво одлучување дотолку повеќе што истите биле истакнувани во текот на првостепената постапка на што првостепениот суд дал доволно образложени и аргументирани причини со кои во целост се согласува и овој суд.

Од погоре наведеното, а согласно чл.357 од ЗПП, се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Решено во Апелационен суд Штип на ден 20.02.2013 год. под ГЖ.бр.54/2013 и Врховен суд на РМ Рев3 бр.121/2013 од 19.03.2014 год.

2. Кога надлежниот орган во трговското друштво, согласно законските и одредбите на Друштвото, ќе донесе одлука за отповикување на управителот, тој повеќе не може да ја врши таа функција и му престанува работниот однос согласно одредбите на Законот за трговските друштва како *lex specialis*.

Од образложението:

Основниот суд во Штип со пресуда РО-377/12 од 28.01.2013 година тужбеното барање на тужителот против тужениот го усвоил.

Утврдил дека на тужителот на незаконит начин му е откажан договорот за вработување од 08.06.2011 година за работно место управител заведен под бр.0402-23.

Го задолжил тужениот да го врати на работа тужителот и распореди на работно место согласно неговата стручна спрема како и да му ги надомести процесните трошоци во вкупен износ од 40.040,00 ден. сето ова во рок од 8 дена по приемот на пресудата.

Од ваквата одлука останал незадоволен тужениот кој во навремен рок поднел жалба поради суштествени повреди на одредбите од ЗПП, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се усвои, а побиваната пресуда укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужителот поднел одговор на жалбата со кој ги побива жалбените наводи на тужениот па предлага жалбата да се одбие, а побиваната пресуда потврди. Бара дополнителни трошоци за одговорот на жалбата.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалбата и сите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл. 354 од ЗПП па најде:

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука да погрешно го применил материјалното право кога тужбеното барање на тужителот го усвоил и одлучил како во ст.2 и 3 од изреката на побиваната одлука, па затоа овој суд согласно чл.361 од ЗПП побиваната одлука ја преиначи и одлучи како во изреката на ова одлука, а поради следниве причини:

Имено, првостепениот суд прифатил за утврдено дека тужителот по занимавање е ветеринарен доктор. Кај тужениот засновал работен однос со договор за вработување број 0402-21 од 30.11.2010 година на работно место ветеринарен доктор на определено време сметано од 01.12.2010 година до 28.02.2011 година. Со договор за вработување број 0402-10 од 04.03.2011 година заснивал работен однос на определено време започнувајќи од 01.03.2011 година до 31.05.2011 година на работно место управител. Со договор за вработување од 08.06.2011 година тужителот засновал работен однос на неопределено време започнувајќи од 09.06.2011 година на работно место управител. Со одлука број 0201-

2504/3 од 12.01.2012 година одборот на директори при тужениот го отповикал управителот на тужениот - сега тужителот А. Ј. од С.Н. Одлуката, тужителот ја примил на ден 18.01.2012 година, против неа не поднел приговор ниту тужба. На ден 31.01.2012 година тужителот примил пријава-одјава дека е одјавен од Агенцијата за вработување и од здравствено и социјално осигурување.

На вака утврдената фактичка состојба првостепениот суд погрешно го применил чл.74 и чл.181 ст.1 од ЗРО кога тужбеното барање на тужителот го усвоил и одлучил како во ст.2 и 3 од изреката на побиваната одлука прифаќајќи дека тужителот на незаконит начин е одјавен и на незаконит начин му е откажан договорот за вработување за работно место управител од 08.06.2012 година под број 0402-23. Тужениот врз основа на одлуката за отповикување на управител, требало, по мислење на првостепениот суд, да донесе одлука за откажување на договорот за вработување која што ќе биде образложена. Тужениот не донел таква одлука, а тужителот го одјавил само врз одлука за отповикување на управител, која е донесена согласно одредбите од Законот за трговски друштва и дека е направена суштествена повреда на постапката бидејќи не е донесена одлука за откажување на договорот за вработување согласно одредбите од ЗРО кое нешто постапката за откажување на договорот за вработување ја прави незаконита.

Овој суд утврди дека првостепениот суд погрешно го применил чл.74 од ЗРО кога ја донел побиваната одлука бидејќи од изведените докази- договорот за вработување број 0402-21 од 30.01.2010 година се утврди дека тужителот засновал работен однос кај тужениот на определено време на работно место ветеринарен доктор од 01.12.2010 година до 28.02.2011 година. Од договорот за вработување број 0402-10 од 04.03.2011 година се утврди дека тужителот засновал работен однос кај тужениот на определено време од 01.03.2011 година до 31.05.2011 година на работно место управител. Од договорот за вработување број 0402-23 од 08.06.2011 година тужителот засновал работен однос кај тужениот на неопределено време започнувајќи од 09.06.2011 година на работно место управител. Од одлуката за отповикување на управител на друштвото број 0201-2504/3 од 12.01.2012 година се утврди дека тужителот се отповикува управителот на тужениот. Од известие за примена пратка од 18.01.2012 година се утврди дека тужителот ја примил на 18.01.2012 година одлуката за негово отповикување како управител на тужениот. Исто така, од изведените докази се утврди дека врз основа на одлуката за отповикување на управител, тужениот го одјавил тужителот од Агенцијата за вработување и од здравствено и социјално осигурување.

Од овие причини, овој суд имајќи го во предвид сето ова и имајќи го во предвид дека тужителот имал заснивано работен однос кај тужениот на работно место ветеринарен доктор на определено време сметано од 01.11.2010 година до 28.02.2011 година, а не на неопределено време кај тужениот за работно место ветеринарен доктор и дека е отповикан од управител на тужениот, против која одлука не поднел ниту приговор ниту тужба, утврди дека тужениот на законит начин е одјавен и на законит начин му е откажан договорот за вработување од 08.06.2012 година на работно место управител и дека во целост се

исполнети условите од 62 ст.1 т.1 од ЗРО и чл.242 ст.1 од Законот за трговски друштва, за одјавување на тужителот во Агенцијата за вработување и од здравствено и социјално осигурување и на законит начин е одјавен и на законит начин му престанал важноста на договорот за вработување, од кои причини согласно чл.361 од ЗПП ја преиначи побиваната одлука и одлучи како во изреката на оваа одлука.

Овој суд преиначувајќи ја побиваната одлука во однос на главното тужбено барање ја преиначи побиваната одлука и во однос на трошоците на постапката на начин што согласно чл.157 од ЗПП, а во согласност со чл.148 и чл.149 од ЗПП го задолжи тужителот на тужениот на име трошоци на постапката да му плати сума во износ од 35.340,00 ден. а кои се однесуваат за. одговор на тужба износ од 3.900,00 ден., за застапување на ден 24.04.2012 година за еден час со 30% паушал 4.680,00 ден. за застапување на ден 17.09.2012 година за еден час со 30% паушал 4.680,00 ден. застапување на ден 09.10.2012 година за еден час со 30% паушал 4.680,00 ден. и за застапување на ден 22.01.2012 година за еден час со 30% паушал 4.680,00 денари; за патни трошоци за 17.09.2011 година и 22.01.2013 година износ од по 1.000,00 денари; за состав на полномошно износ од 1.300,00 денари; износ од 9.420,00 денари за состав на жалба и судска такса за жалба.

Овој суд согласно чл.160 од ЗПП го задолжи тужителот да плати на тужениот на име дополнителни трошоци за жалба сумата во износ од 8.250,00 ден. од кои 5.850,00 денари за состав на жалба (3.900,00 денари +50%) и 2.400,00 денари за судска такса за жалба.

Од сето погоре изнесено, а согласно чл.361 од ЗПП се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Решено во Апелационен суд во Штип на ден 27.02.2013 год. под РОЖ.бр.65/2013 и Врховен суд на РМ Рев3 бр.97/2013 од 30.04.2014 год.

3. Кога со правосилна судска одлука е утврдено дека тужителот како државен службеник бил незаконски распоредуван во тековната 2010 година, на работни места спротивно на законските прописи, крајната оценка за работењето на тужителот за 2010 година не е реална оценка за неговото работење, па истата како незаконита нема правна сила и неможе да предизвика правни последици.

Од образложението:

Основниот суд Берово со пресуда Ро.31/14 од 19.12.2013 година, тужбеното барање на тужителот М. И. од Б. против тужената Општина Б. го усвоил.

Ги поништил како незаконити Отценувањето на државен службеник бр.04-1009/1 од 29.03.2011 год, на тужениот извршено во пропишан образец за оценување на државен службеник од Градоначалник на О. Б. Одлука бр. 12-1740/2 од 28.06.2011 год, на Комисија за преиспитување на оценката на државните службеници при Општина Б., и Одлуката бр. 04-1009/6 од 05.07.2011 год, на Комисијата на Агенцијата за администрација за решавање во втор степен по жалби и

приговори на државните службеници и истите да не произведуваат правно дејство.

Го задолжил тужениот да му плати на тужителот 65.880,00 денари парнични трошоци во рок од 8 дена по приемот на пресудата.

Од ваквата пресуда останал незадоволен тужителот преку полн. Дејан Каламадевски адв.од Берово, кој во навремен рок изјавил жалба поради суштествени повреди на одредбите од парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се уважи а пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужениот преку полн. Кирил Ковчегарски адв. од Скопје , поднел одговор на жалба со кој ги побива жалбените наводи и предлага жалбата да се одбие а пресудата потврди. Бара трошоци за одговор на жалбата.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалба и останатите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисла на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите од чл.343 ст.2 т.14 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната одлука е јасна и разбирлива. Во образложението на одлуката се дадени доволно образложени причини од кои се раководел судот при одлучувањето, така што истата е подобна за испитување од страна на овој суд.

Неосновани се жалбените наводи за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд утврдил дека тужениот е дипломиран економист, 7-ми степен на образование ,вработен кај тужениот , со статус на државен службеник . Од 30.04.2009 год, до 30.09.2010 год, тужителот бил распореден на работно место раководител на одделение за внатрешна ревизија. Од 01. 10. до 17.10.2010 година тужителот бил распореден на работно место советник - инспектор за туризам. Од 18.10.2010 год, на работно место советник - инспектор за животна средина, а од 01.12.2010 год, на работно место советник за локален економски развој. Согласно законот за државни службеници оценувањето и утврдувањето на крајната оцена на државните службеници за Општина Берово е во надлежност на градоначалникот на Општината.Оценувањето на тужителот за 2010 год, од страна на градоначалникот на тужениот е вршено на 29.03.2011 год. Во пропишаниот образец за оценување врз основа на предвидените критериуми тужителот бил оценет со конечна оценка 1,2 (незадоволува). По поднесениот приговор од тужителот за извршеното оценување , Комисијата за оцена при Општина Б.на 27.04.2011 год, го отфрлила приговорот на тужителот и оцеднката на градоначалникот е потврдена. По поднесената жалба од тужителот, Комисијата на АДС за решавање во втор степен со одлуката од 05.07.2011 год, ја одбила жалбата и одлуката на Комисијата ја потврдила. Потоа тужителот на 26.07.2011 год, ја поднел предметната тужба. Според образецот тужителот од страна на тужениот преку градоначалниот бил оценуван на сите работни места , во кој бил распореден во 2010 год.

Првостепениот суд утврдил дека во однос на распоредувањето на тужителот од работно место раководител за внатрешна ревизија на

работно место советник - инспектор за туризам од 01.10.до 17.10.2010 год, потоа од 18.10. 2010 год, на работно место инспектор за животна средина и од 01.12.2010 год, до 31.12.2010 год, на работно место советник за локален економски развој најпрво водел Управна постапка а по конечноста на одлуката со која му е одбиена жалбата како неоснована водел судска постапка и со правосилна пресуда на овој суд РОЖ.бр. 1482/11 од 16.12.2011 год, одлуките за распоредување се поништени и задолжен тужениот да го врати тужителот на работно место раководител на внатрешна ревизија. Исто така и изречената парична казна од 15% од едномесечниот износ на нето платата, по решение на тужениот со правосилна судска одлука на овој суд РОЖ.бр. 905/11 од 27.06.2011 год, е поништена и не произведува правно дејство.

Вака утврдената фактичка состојба е правилно и целосно утврдена и истата произлегува од изведените докази во текот на постапката.

Првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука одлучувајќи да го поништи како незаконито оценувањето на тужителот за 2010 год, спроведено од градоначалникот од Општина Б. да ја поништи Одлуката на Комисијата за преиспитување на оценката при Општина Б. и одлуката на Комисијата на Агенцијата за администрација за решавање во втор степен по жалби и приговори на државните службеници, правилно го применил материјалното право.

Согласно чл. 77 ст.1. од Законот за државни службеници „државниот службеник освен секретарот, врз основа на постојано следење на работата секоја година се оценува најдоцна до првото тромесечие наредната година за изминатата година.

Во чл. 70 од истиот Закон е предвидено дека, оценувањето се врши врз основа на податоци од резултатот од работењето и личните квалитети покажани во текот на работењето.

Побиваната одлука е правилна и законита од следните причини:

Неспорно е дека градоначалникот на Општина Б. бил надлежен да врши крајно оценување на тужителот како државен службеник за 2010 год, бидејќи Општина Б. нема секретар на Општината. Исто така неспорно е дека градоначалникот на Општина Б. бил надлежен да врши распоредување на тужителот и тоа го сторил распоредувајќи го истиот од работно место со звање раководител за внатрешна ревизија на 1.10.2010 год, на работни места со други звања.

Овој суд цени дека крајната оценка за работењето на тужителот како државен службеник за 2010 година 1,2 (незадоволува) нема правна сила и не може да предизвика правни последици од следните причини:

Со напред наведената правосилна судска пресуда е утврдено дека распоредувањето на тужителот што го извршил тужениот од работно место со звање од раководител на одделение за внатрешна ревизија на работно место со звање советник - инспектор за туризам од 01.10.2010 год, потоа советник - инспектор за животна средина од 18.10.2010 год, и во советник за локален економски развој од 01.12.2010 год, до 31.12.2010 год, е незаконито. Од образложението на судската одлука произлегува дека незаконитоста во постапувањето на градоначалникот е поради непочетување и непримената на одредбите на законит за внатрешна ревизија, односно неизвестувањето на централната единица за

хармонизација и да добие одобрение за распоредувањата. Ваквата законска одредба е предвидена за да се обезбеди организациона професионална и функционална независност на органот за внатрешна ревизија.

Оценувањето на тужителот е за неговото работење за целата 2010 год, и утврдената оцена се однесува за 2010 година., односно како што било предвидено во Законот за државните службеници кој бил на сила во тоа време. Со оглед на тоа што со правосилна судска пресуда е утврдено дека тужителот бил незаконски распоредуван во тековната 2010 год, на работни места спротивно на Законот, овој суд смета дека таквата оцена не може да биде реална оцена за работењето на тужителот за 2010 год. А исто така, незаконитото постапување на тужениот при распоредувањето на тужителот не може да биде на штета на тужителот.

Неоснован е жалбениот навод на тужениот дека првостепениот суд требал да ја отфрли тужбата како недопуштена, бидејќи истата била поднесена против оцената на тужителот извршена при оценувањето на неговото работење од страна на градоначалникот. Ваквиот жалбен навод е неоснован, бидејќи предметната тужба е поднесена против конечната одлука која се однесува на оценувањето на тужителот за 2010 год, од страна на Агенцијата за администрација и претходно донесените одлуки кој се потврдени со конечната одлука од Агенцијата за администрација.

Од погоре наведеното, а согласно чл.357 од ЗПП, се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Решено во Апелационен суд во Штип на ден 21.08.2014 год. под РОЖ.бр.328/14

4. Согласно чл.85-ѓ од Законот за судска служба, припадник на судската полиција за работа за време на празници утврдени со закон има право на додаток на плата за поминати часови на работа во износ од 50% од износот на основната плата и додаток на плата за звање, па бидејќи тужителот во спорниот период работел за време на неделен одмор, а работел и во денови на државни празници утврдени со закон, му следуваат додатоците на плата за работа за време на неделен одмор и за работа во денови на празници утврдени со закон.

Од образложението:

Основен суд Виница со пресуда Ро.27/15 од 12.05.2015 година, делумно го усвоил тужбеното барање на тужителот.

Го задолжил тужениот на тужителот на име додаток на плата за работа на неделен одмор за периодот од 01.06.2011 година до 30.11.2013 година вкупно износот од 60.896,00 денари со законска казнена камата во висина на реферетната стапка на НБ на РМ што за секое полугодие важела на последниот ден од полугодие што му претходело на тековното полугодие, зголемена за осум процентни поени за секој поединечен месечен износ, сметано од 15-ти наредениот месец,

а за претходниот до конечната исплата, по години и месеци како што се подробно опишани во изреката на нападната пресуда, да му исплати додаток на плата за работа на државен празник за периодот од 01.05.2011 година до 30.11.2013 година да му исплати износ од 20.028,00 денари со законска казнена камата во висина на реферетната стапка на НБ на РМ што за секое полугодие важела на последниот ден од полугодието што му претходело на тековното полугодие, зголемена за осум процентни поени за секој поединечен месечен износ, сметано од 15-ти наредениот месец, а за претходниот до конечната исплата, по години и месеци како што се подробно опишани во изреката на нападната пресуда, како и да му ги надомести парничните трошоци на постапката во износ од 40.270,00 денари во рок од 8 дена од приемот на пресудата.

Тужбеното барање на тужителот со кое бара тужениот да му исплати на име додаток на плата за работа за време на неделен одмор за месец мај 2011 година износ од 3.000,00 денари со ЗКК на овој износ, како и барањето за процесни трошоци за разликата од досудениот износ до бараниот од 57.950,00 денари, го одбил.

Од ваквата пресуда останал незадоволен тужениот, кој во навремен рок изјавил жалба поради суштествени повреди на одредбите од парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се уважи а пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужителот поднел одговор на жалба со кој ги побива жалбените наводи и предлага жалбата да се одбие а пресудата потврди.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалба и останатите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисла на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот дека при донесувањето на побиваната пресуда, првостепениот суд сторил суштествена повреда од чл.343 ст.2 т.14 од ЗПП, која според него се состои во тоа што пресудата има недостатоци поради кои не може да се испита, истата е нејасна, неразбирлива и не содржи причини за решителните факти, а дадените причини биле нејасни и противречни.

По наоѓање на овој суд, изреката на обжалената пресуда е јасна и разбирлива, не противречи самата на себеси ниту на причините на пресудата, пресудата содржи доволно причини за решителните факти, тие причини се јасни и произлегуваат од доказите изведени во текот на постапката.

Бидејќи во конкретниот случај согласно чл.430 ст.1 од ЗПП, се работи за спор од мала вредност, а согласно чл.438 ст.1 од ЗПП одлуката со која завршува спорот во постапката во споровите од мала вредност може да се побива само поради сторена суштествена повреда на одредбата на парничната постапка од чл.343 ст.2 од ЗПП и поради погрешна примена на материјалното право, жалбените наводи за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба не беа предмет на оценка на овој суд при одлучувањето по жалбата.

На утврдената фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил материјалното право кога одлучил како во изреката на обжалената пресуда.

Имено, согласно чл.85-б ст.1 од Законот за измена и дополнување на Законот за судска служба, припадник на судската полиција има право на додаток на плата за посебни услови за работа и тоа за ноќна работа, работа во смени односно турнуси, работа изложена на висок ризик, работа за време на неделен одмор, работа за време на празници утврдени со закон, а согласно ст.2 од истиот член, работите под посебни услови од ставот 1 на овој член, треба да бидат предвидени во актите за систематизација на работните места..

Согласно чл.36 т.10 од Правилникот за внатрешна организација и систематизација на работните места на Основен суд Делчево, припадникот на судската полиција е должен да работи под следните посебни услови за работа: ноќна работа помеѓу 22 часот и 6 часот наредниот ден, работа во смени (8 часовна смена), работа изложена на висок ризик, работа за време на неделен одмор и работа за време на празници утврдени со закон, а согласно т.11 од истиот член, припадникот на судската полиција согласно со закон има право на додаток на плата за посебните услови за работа.

Согласно чл.85-г од Законот за судска служба, припадник на судската полиција кој е распореден да работи во смени односно турнуси има право на додаток од 5% на износот на основната плата и додатокот на плата за звање пресметана од час.

Согласно чл.85-д од истиот Закон, припадник на судската полиција кој бил ангажиран да работи за време на неделен одмор има право на онолку слободни часови односно денови колку што бил ангажиран за време на неделниот одмор или има право на додаток во износ од 5% од износот на основната плата и додатокот на плата за звање пресметана по час.

Согласно чл.85-ѓ од истиот Закон, припадник на судската полиција за работа за време на празници утврдени со закон има право на додаток на плата за поминати часови на работа во износ од 50% од износот на основната плата и додаток на плата за звање.

Во конкретниот случај, од извештајот од извршеното економско - финансиско вештачење произлегува дека тужителот во спорниот период работел за време на неделен одмор, а работел и во денови на државни празници утврдени со закон, па поради тоа му следуваат додатоците на плата за работа за време на неделен одмор и за работа во денови на празници утврдени со закон. Износите на додатоците на плата по наведените основи се утврдени врз основа на вештачење изготвено од вешто лице дипломиран економист.

Вештото лице во наодот и мислењето дало јасен преглед за тоа во кои денови и колкав период тужителот работел, во кои денови работел за време на неделен одмор и во кои денови работел на државни празници, а врз основа на цитираните одредби од Законот за судска служба направил и пресметка и го утврдил износот кој што не му е исплатен на тужителот.

Овој суд при одлучувањето ги имаше во предвид жалбените наводи за тоа дека судот воопшто не ги ценел наводите на тужениот дека

вештото лице при пресметувањето на надоместоците неосновано утврдил дека на тужителот не му се исплатени додатоците на плата и со тоа овозможил тужителот да се стекне без основ, но овие жалбени наводи ги оцени како неосновани бидејќи вештото лице на јасен начин во своето вештачење појаснува на кој начин е извршена пресметката и за кои работи на тужителот не му е исплатен додатокот на плата.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот дека со Правилникот на тужениот не се предвидени кои се посебни услови за работа на судската полиција, па според тоа на тужителот не му следуваат горе наведените надомести, меѓутоа таквите жалбени наводи ги одби како неосновани, од причина што овие надоместоци тужителот го следуваат врз основа на горе наведените законски одредби, а првостепениот суд утврдил дека фактички тужителот ги извршувал работните задачи, за кои ги бара бараните надоместоци.

Исто така неосновани се жалбените наводи на тужениот дека сите надоместоци во целост му биле исплатени бидејќи од вештачењето произлегува дека износите кои што тужителот ги бара со тужбата, а првостепениот суд му ги досудил не му се исплатени на тужителот и покрај тоа што тој, работел во денови на неделен одмор и работел во денови на државни празници определени со закон.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот и по однос на трошоците на постапката, бидејќи трошоците на постапката се пресметани согласно чл.148 и чл.149 од ЗПП и согласно Тарифата за награда и надоместок на трошоците за работата на адвокатите.

Согласно чл.160 од ЗПП, овој суд го задолжи тужениот да му плати на тужителот на име дополнителни трошоци за одговор на жалба вкупен износ од 6.450,00 денари од кои: 5.850,00 денари за состав на одговор на жалба и 600,00 денари за судска такса за одговор на жалба.

Од погоре наведеното, а согласно чл.357 од ЗПП, се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Решено во Апелационен суд во Штип на ден 02.07.2015 год. под РОЖ.бр.293/15

5. Доколку како причина за престанок на работниот однос е кршење на работниот ред и дисциплина или неисполнување на обврските утврдени со закон од страна на работникот, работодавачот согласно одредбите од чл.73 и чл.81ст.1 т.4 од ЗРО бил должен писмено да го предупреди работникот за неисполнување на обврските и можноста за отказ во случај на натамошните кршења на истите, а кое нешто тужениот работодавач во конкретниот случај го нема сторено, поради што неспорно произлегува дека тужениот со вака донесеното решение не ја докажал основаноста на причината која го оправдува изречениот отказ на тужителот.

Од образложението:

Основен суд Штип со одделение во Пробиштип со пресуда Ро.772/14 од 02.02.2015 година тужбеното барање на тужителот против тужениот го усвоил.

Ја поништил одлуката за откжување на договор за работа без отказан рок бр. 678/815 од 23.09.2014 година на тужениот со која на тужителот му е откажан договорот за работа како незаконита.

Го задолжил тужениот да го врати тужителот на работа и да го распореди на работно место кое одговоара на неговата стручна подготовка, во рок од 8 дена по приемот на одлуката, како и да му ги надомести трошоците во постапката во вкупен износ од 29.029,00 денари се во рок од 8 дена по приемот на одлуката.

Од ваквата пресуда останал незадоволен тужениот Ј. ДООЕЛ од Ш., кој во благовремен рок поднел жалба поради погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право. Предлага жалбата да се уважи, пресудата преиначи или укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужителот во благовремен рок има поднесено одговор на жалба со која ги побива жалбените наводи и предлага жалбата да се одбие, а пресудата потврди, бара трошоци по одговорот на жалбата.

Апелациониот суд во Штип, ја разгледа жалбата, одговорот на жалбата, списите кон предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е неоснована.

Овој суд согласно чл.354 ст.1 од ЗПП, испитувајќи ја пресудата во оној дел во кој се побива со жалбата, во границите на жалбените причини а по службена должност внимавајќи на примена на материјалното право и на повреда на одредбите на парничната постапка од членот 343 ст.(2) точки 1,2,3,5,10,11,13,14 и 15 од овој закон, најде дека првостепениот суд при донесувањето на побиваната пресуда нема сторено суштествени повреди на кои овој суд внимава по службена должност.

Неоснован е жалбениот навод на жалителот за нецелосна и погрешна фактичка состојба. Од изведените и правилно ценети докази во текот на постапката, првостепениот суд утврдил правилна и целосна фактичка состојба во предметниот спор.

Првостепениот суд утврдил дека тужителот бил во работен однос кај тужениот на работно место хигиеничар и поставување на јаток и дека на ова работно место во една смена работел еден работник. Работните задачи на тужителот се состоеле од чистење на машините и фрлање на смет, а често пати му биле давани и други задачи. Работното време на прва смена започнувало од 7 до 15 часот, втора од 15 до 23 часот и трета смена од 23, до 07 часот наутро. Вработените кај тужениот за време на работното време имале пауза од 30 минути и точно определено кога треба да ја користат. Поради специфичноста на работата, тужителот немал определено точно време кога треба да ја користи оваа пауза и истата ја користел кога тоа ќе го дозволил процесот на работењето. На ден 06.08.2014 година околу 17 часот тужителот заедно со сведокот А. Д.исто работник кај тужениот отишле во локалната продавница на ул.„Балканска „ за да купат храна. Сведокот А. откако купил јадење му рекол на тужителот да се вратат но тужителот му одговорил да оди а тој останал во продавницата уште кратко време а потоа и тој се вратил на

работа. Во 22 часот на крајот на работното време, тужителот бил во соблекувалната кога и А. дошол таму, се пресоблекле и си заминале. Во месец август сите вработени кај тужениот биле на колективен одмор. Тужителот кога се вратил од одмор бил повикан од претпоставените и му била врачена одлука бр.678/815 од 23.09.2014 година, за престанок на работниот однос без отказан рок, донесена од управителот врз основа на чл.81 ст.1 т.4 од ЗРО со која му престанал работниот однос, сметано од 22.09.2014 год., поради нарушување на работниот ред и дисциплина односно не придржување кон работното време. Во образложението на одлуката било наведено дека тужителот подолг временски период ненавремено ги извршувал неговите работни задачи и не ги почитувал работните обврски издадени од страна на неговите претпоставени, за што бил опоменуван усмено повеќе пати. Во образложението на одлуката било наведено и дека од страна на сменскиот раководител Г. Б. до техничкиот директор на тужениот била поднесена пријава дека тужителот на 17 и 18.07.2014 година во временскиот период од 17,00 до 20,00 часот самоволно ја напуштил фабриката на втора смена, не известувајќи никого за тоа и дека на ден 05.08.2014 година од страна на шефот на смена А. Д. до техничкиот директор на тужениот било пријавено дека тужителот на втора работна смена самоволно без никого да известува ја напуштил фабриката во 17 часот а се вратил во 22 часот и дека ваквото негово однесување се повторило и на 06.08.2014 година кога тужителот со работникот Д. А. на втора работна смена во 18 часот заминале до локалната продавница за да купат јадење, работникот Т. одбил да се врати со работникот А. а дека влегол во соблекувалната на тужениот околу 22.00 часот кога бил таму и работникот сведокот А. па со ваквите самоволни напуштања работните задачи на работникот Т. во погонот за ткаење останале недовршени.

Незадоволен од ова решение тужителот поднел приговор до тужениот и откако во благовремениот рок не добил одговор на 21.10.2014 год. поднел тужба до првостепениот суд.

На вака правилно и целосно утврдената фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил материјалното право кога одлучил како во изреката на побиваната одлука.

Согласно чл.71 ст.2 од ЗРО, работодавачот може да го откаже договорот за вработување само ако постои основана причина за отказ поврзана за поднесувањето на работникот (лична причина на страна на работникот), поради кршење на работниот ред и дисциплина или работните обврски (причина на вина), или ако причината е заснована на потребите на функционирањето на работодавачот (деловна причина).

Според чл.73 од ЗРО, “Пред откажување на договор за вработување од причини поради вина на работникот, работодавачот мора писмено да го предупреди работникот за неисполнување на обврските и можноста на отказот во случај на натамошно кршење на истите”.

Согласно чл.74 ст.1 од ЗРО “Отказот на договор за вработување задолжително се изрекува во писмена форма”. Согласно ст.2 од истиот член е предвидено “ Работодавачот е должен писмено да го образложи откажувањето на договорот како и да му укаже на работникот на

правната заштита и да го запознае со неговите права од осигурувањето во случај на невработеност, согласно со Законот“.

Согласно чл.81 ст.1 т.4 од ЗРО, “ Работодавачот може да му го откаже договорот за вработување на работникот поради кршење на работниот ред и дисциплина, или неисполнување на обврските утврдени со Закон, Колективен договор, акт на работодавачот и договорот за вработување со отказан рок, а особено ако не се придржува на работното време, распоредот и користењето на работното време.

Во чл.82 ст.1 од истиот закон е предвидено “ Работодавачот може на работникот да му го откаже договорот за вработување без отказан во случаите на кршење на работниот ред и дисциплина или неисполнување на работните обврски утврдени со овој или друг закон, Колективен договор, правилата за работен ред и дисциплина и договор за вработување, а особено ако работникот неоправдано изостане од работа три последователни работни дена или пет работни дена во текот на една година,,.

Во чл.23 ст. 2 од ОКД за стопанството е утврдено : „ работодавачот не може да го откаже договорот за вработување со отказ поради причините сврзани со однесувањето на работникот или за неговата работа пред да му се овозможи да се брани по изнесените наводи освен во случај кога од работодавачот оправдано не може да се очекува да му даде таква можност (тешка повреда на работните обврски со кое се доведува во прашање функционирањето на работодавачот)“.

Во чл.24 од истиот Колективен договор е утврдено: „ работодавачот може да му го откаже договорот за вработување со отказ на работникот поради кршење на работната дисциплина ими проадни не исполнување на обврските од работа или причина на вина доколку кршењето на работната дисциплина или не исполнување на обврските од работа е утврдено со посебна постапка (сослушување на прекршителот, на сведоци и изведување на докази)“.

Во чл.31 ст. 1 т.4 од истиот Колективен договор е утврдено: „ работодавачот може да го откаже договорот за вработување со отказ поради кршење на работната дисциплина или не исполнување на обврските од страна на работникот утврдени со Закон со Колективен договор, со Акт на работодавачот и со Договорот за вработување и ако не се придржува на распоредот и користењето на работното време“.

Првостепениот суд правилно ги применил одредбите од напред цитираните членови и правилно утврдил дека решението за престанок на работниот однос на тужителот е незаконито и неосновано донесено од страна на тужениот. Правилен е заклучокот на првостепениот суд да од изведените докази, произлегува дека во побиваното решение не е наведено на јасен и разбирлив начин по кој основ му престанува работниот однос на тужителот, односно во уводниот дел и во изреката на побиваната одлука е наведено поради нарушување на работниот ред и дисциплина односно непридржување кон работното време а во образложението е наведено и ненавремено извршување на работните обврски и задачи. Побиваната одлука донесена од страна на тужениот со која на тужителот му престанува работниот однос без право на отказан рок е во спротивност и со чл.73 и чл.81 ст.1 т.4 од ЗРО, бидејќи доколку како причина за престанок на работниот однос е кршење на работниот

ред и дисциплина или не исполнување на обрските утврдени со закон од страна на тужителот, тужениот согласно претходно цитираните законски одредби бил должен писмено да го предупреди за неисполнување на обврските и можноста на отказот во случај на натамошните кршења на истите, а за кој отказ односно откажување на договорот за вработување согласно чл.81 ст.1 од ЗРО е предвидено и правото на отказан рок, а кое нешто тужениот во конкретниот случај го нема сторено, поради што неспорно произлегува дека тужениот со вака донесеното решение не ја докажал основаноста на причината која го оправдува изречениот отказ на тужителот.

Имајќи ги во предвид претходно наведените причини овој суд смета дека тужениот при донесувањето на побиваната одлука со кое на тужителот му престанал работниот однос, сторил суштествени повреди во постапката, поради што по наоѓање на овој суд првостепениот суд правилно одлучил на начин како во изреката на побиваната одлука и одлуката - предмет на тужбеното барање ја поништил како незаконита.

При одлучувањето овој суд ги ценеше жалбените наводи на жалителот-тужениот, дека тужителот не бил писмено предупреден бидејќи тужениот сакал на пријателски начин да се реши односно тужителот да се поправи во своето однесување по усменото укажување, да тужителот претходно бил казнет од страна на тужениот за сторена повреда од чл.82 ст.4 од ЗРО, судот не ги ценел изјавите и пријавите од Андов Душан и Благој Гацев сменски раководители при тужениот како и да тужениот не постапил согласно чл.73 од ЗРО од причина што усно бил предупреден тужителот од сменските раководители, но не ги прифати . Ова од причини што првостепениот суд дал образложени причини од кои докази кои факти ги утврдил при што при утврдувањето на решителните факти ги ценел и изјавите на сведоците А. Д. и Б. Г., но не ги прифатил, бидејќи биле во спротивност со изведените писмени и усмени докази на кои судот поклони верба, односно на овие околности тужениот приговарал и во текот на постапката пред првостепениот суд и за истите првостепениот суд се има веќе произнесено и дадено образложени причини кои во целост ги прифаќа и овој суд а ова и особено затоа што се утврди дека тужениот при донесувањето на побиваната одлука со која на тужителот му престанал работниот однос, сторил суштествени повреди во постапката, поради што правилна е одлуката на првостепениот суд кога одлучил на начин како во изреката на побиваната пресуда.

Согласно чл.160 се задолжува тужениот да му исплати на тужителот на име дополнителни трошоци за одговор на жалба во вкупен износ од 6.450,00 денари, од кои износ од 5.850,00 ден. на име состав на одговор за жалба со паушал и зголемување и износ од 600,00 денари на име судска такса за одговор на жалба. Барањето за трошоци за одговор на жалба од досудениот износ од 6.450,00 денари до бараниот од 7.620,00 денари, овој суд го одби бидејќи истиот не е во согласност со Адвокатската тарифа.

Од погоре наведените причини, а врз основа на чл.357 од ЗПП, се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Решено во Апелационен суд во Штип на ден 03.04.2015 год. под РОЖ.бр.162/15

6. Неосновен е жалбениот навод дека Министерството при планирање на масата за плати за тековната година не предвидело средства за исплата на кариера и дека не може да се изврши исплата на додаток на плата доколку не се планирани средства за таа намена, од причина што за ваквите жалбени наводи тужениот не прилага докази и не се во согласност со чл.34 и 38 од Законот за државни службеници.

Од образложението:

Основен суд Делчево со пресуда Ро.36/15 од 17.04.2015 година, тужбеното барање на тужителот против тужениот, го усвоил.

Го задолжил тужениот да му исплати на тужителот на име неисплатен додаток за кариера Б за периодот од 01.02.2014 година до 01.07.2014 година месечно по 723,00 денари или вкупно 2.370,00 денари со законска казнена камата сметано од денот на пресудувањето во висина на референтната стапка на НБ на РМ што за секое полугодие важела на последниот ден од полугодието што му претходело на тековното полугодие зголемена за 8 процентни поени до исплатата, како и да се задолжи на напред наведените основи на додаток на плата од 01.02.2014 година до 01.07.2014 година тужениот да уплати придонеси за ПИОМ на име на тужителот износ од 650,00 денари, како и да му плати трошоци по постапката износ од 15.197,00 денари, се во рок од 8 дена од приемот на пресудата.

Од ваквата пресуда останал незадоволен тужениот, кој во навремен рок изјавил жалба поради суштествени повреди на одредбите од парничната постапка и погрешна примена на материјалното право, па предлага жалбата да се уважи а пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужителот, преку полномошник Жарко Апостолов, адвокат од Делчево, поднел одговор на жалба со кој ги побива жалбените наводи и предлага жалбата да се одбие а пресудата потврди.

Апелациониот суд во Штип ги разгледа жалбата, одговорот на жалба и останатите списи во предметот, ја испита побиваната пресуда во смисла на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја побиваната одлука да сторил суштествена повреда од чл.343 ст. 2 т. 14 од ЗПП, бидејќи изреката на побиваната пресуда е разбирлива, непротивречи сама на себе си ниту на причините на пресудата. Во побиваната пресуда се наведени доволно причини за решителните факти од кои се раководел судот при одлучувањето, па како таква побиваната пресуда со сигурност може да се испита од страна на овој суд.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд погрешно го има применето материјалното право ако се има во предвид утврдената фактичка состојба.

Така, првостепениот суд утврдил дека со решение на тужениот бр. 04-4902/182 од 01.08.2011 година за стекнување со степен на кариера Б, тужителот како вработен кај тужениот како државен службеник самостоен референт во Сектор за цивилна -воена соработка во регионални центри за одбрана се стекнал со степен на кариера „Б“ и право на исплата на додаток на плата за кариера во износ од 10% од додатокот на плата за звањето „самостоен референт“. Во образложението на решението било наведено дека додатокот на плата за кариера на државниот службеник ќе му се исплатува од 01.07.2011 година. За период од месец 01.02. 2014 год. до месец 01.07.2014 година била пресметана основната бруто плата без додаток за кариера „Б“ која изнесува вкупно за тој период 2.370,00 ден.

На вака утврдена фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил материјалното право.

Така, првостепениот суд правилно ги применил чл.36 ст.1 и чл. 38, од Законот за државни службеници како и чл.109 ст.1 и 2 од ЗРО, кога ја донел побиваната одлука и одлучил како во изреката на истата, бидејќи од изведените докази утврдил дека тужителот со решение од 01.08.2011 година тужителот се стекнал со степен на кариера Б и право на исплата на додаток на плата за кариера во износ од 10% од додатокот на плата за звањето самостоен референт сметано од 01.07.2011 година. Тужениот на тужителот за спорниот период не му пресметувал 10% додаток на плата за кариера и на тој износ не му пресметал придонесите за ПИО.

При една ваква состојба кога тужениот на тужителот во спорниот период не му го исплатил додатокот на плата за кариера од 10% како што било утврдено во решението за стекнување со степен на кариера Б од 01.08.2011 година и по мислење на овој суд, а имајќи ги во предвид погоренаведените законски одредби тужениот со донесување на погоренавеното решение има обврска да го исплати овој надомест на тужителот која ја сочинува основаната компонента на платата на државниот службеник

Првостепениот суд правилно го применил чл.266 -а од Законот за изменување и дополнување на Законот за облигациони односи кога го задолжил тужениот на досудените износи да плати казнена камата наведено како во изреката на побиваната пресуда.

Овој суд посебно го ценеше жалбениот навод на жалителот кој што наведува дека Министерството при планирање на масата за плати за тековната година не предвидел средства за исплата на кариера и дека не може да се изврши исплата на додаток на плата доколку не се планирани средства за таа намена, но не го прифати овој жалбен навод од причина што за ваквите жалбени наводи тужениот не прилага докази и не се во согласност со чл. 34 и 38 од Законот за државни службеници.

Овој суд согласно чл.160 од ЗПП го задолжи тужениот да плати на тужителот дополнителни трошоци за одговор на жалба во вкупен износ од 2.450,00 ден. , од кои 1.950,00 денари за состав на одговор на жалба , 351,00 денари за ДДВ и 240,00 денари судска такса за одговорот.

Првостепениот суд погрешно го применил и чл.149 од ЗПП како и ЗСТ и АТ кога го задолжил тужениот да на тужителот на име трошоци на постапката му плати сума во износ од 15.197,00 денари имајќи ја предвид висината на паричното побарување. Од тие причини а согласно чл.370 од ЗПП овој суд ја преиначи одлуката за трошоците на постапката и одлучи како во изреката на ова решение задолжувајќи го тужениот да на тужителот му исплати износ од 10.420,00 денари на име трошоци од кои: за состав на тужба со паушал 1.300,00 денари, ддв 234,00 денари или вкупно 1.534,00 денари, награда за застапување 1.300,00 денари, часовнина 260,00 денари ддв 280,00 денари, вкупно 1.840,00 денари, состав на полномошно 1.300,00 денари, ддв 234,00 денари, износ од 1.534,00 денари и исто толкав износ со ддв за состав на барање за вештачење, награда за вешто лице 3.000,00 денари и судски такси за тужба и пресуда вкупно 960,00 денари. Барањето до износот од 15.197,00 денари го одби како неосновано.

Од погоренаведеното, а согласно чл.357 и чл.370 од ЗПП, се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Решено во Апелационен суд во Штип на ден 31.08.2015 год. под РОЖ.бр.312/15

7. Во случај на распоредувањето на работникот на друго работно место, Градоначалникот на општината заради законито и правилно постапување треба да ја утврди потребата од прераспоредување на работникот од работното место на кое работи на другото работно место, а во секој случај е должен конкретно да ги наведе причините поради кои го врши распоредувањето на работникот.

Од образложението:

Основен суд Штип со одделение во Пробиштип со пресуда Ро.818/14 од 03.04.2015 година ги поништил решението бр.7081/1 од 13.10.2014 година донесено од Градоначалникот на Општина Штип за распоредување на тужителот од работно место пожарникар во ТППЕ Општина Штип на работно место курир во одделението за општи работи при Општина Штип и решението бр. 08-7081/3 од 31.10.2014 година истото така донесено од Градоначалникот на Општина Штип со кое приговорот е одбиен како неоснован и е потврдено решението за прераспоредување, како незаконити.

Го задолжил тужениот Општина Штип да го распореди тужителот на работно место пожарникар во ТППЕ -Општина Штип како и да му ги надомести трошоците во постапката во вкупен износ од 14.360,00 денари се во рок од 8 дена по приемот на одлуката.

Од ваквата пресуда останал незадоволен тужениот, кој во благовремен рок поднел жалба поради суштествени повреди на одредбите на парничната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и погрешна примена на материјалното право.

Предлага жалбата да се уважи, пресудата преиначи или укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Тужителот во благовремен рок има поднесено одговор на жалба со која ги побива жалбените наводи и предлага жалбата да се одбие, а пресудата потврди, бара трошоци по одговорот на жалбата.

Апелациониот суд во Штип, ја разгледа жалбата, одговорот на жалбата, списите кон предметот, ја испита побиваната пресуда во смисол на чл.354 од ЗПП, па најде:

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд донесувајќи ја нападнатата одлука да сторил суштествена повреда на одредбите на парничната постапка од чл.343 ст. 2 т. 14 од ЗПП, од причини што изреката на побиваната пресуда е јасна и разбирлива, без противречности помеѓу изреката и образложението со доволно причини за решителните факти а утврдените факти произлегуваат од изведените докази, поради што истата е подобна за испитување од страна на овој суд.

Неосновани се жалбените наводи на жалителот за погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Првостепениот суд утврдил дека тужителот А. Г. од Ш. е со завршено средно текстилно училиште. Во 2009 година се вработил кај тужениот и бил околу една година на обука за пожарникар. По завршувањето на обуката полагал испит за противпожарна заштита кој го положил по што на ден 27.04.2009 година РМ Установа за образование на возрасни „Ванчо Прќе“ - Штип му издала диплома. Со решение на тужениот бр. 04-3669/10 од 09.08.2010 година, тужителот бил распореден на работно место пожарникар во Територијална противпожарна единица- Општина Штип, сметано од истата дата. Како пожарникар тужителот работните задачи ги обавувал успешно и совесно, никогаш не бил опоменуван, ниту пак против него била водена дисциплинска постапка. Во мај месец 2011 година тужителот се здобил со сертификат за успешно посетен курс за ракување со апарати за дишење, кој сертификат единствено тој го поседувал во Источна Македонија а во мај месец 2014 година му била доделена и благодарница за член на најдобрата смена на ТППЕ Штип за 2013/2014 година од страна на градоначалникот на Општина Штип. Тужениот без претходно да поведе постапка за утврдување на потребата од распоредување, со решение бр.04-7081/1 од 13.10.2014 година, го распоредил тужителот од работно место пожарникар во ТППЕ Општина Штип на работно место курир во Одделение за општи работи при тужениот сметано од 01.11.2014 година. Во образложението на ова решение е наведено дека почитувајќи ја организацијата на работа и потребата од подобра организација на работата на Одделението за општи работи и искористување на работните способности на работниците, го прераспоредува тужителот на работно место курир, а согласно чл.30 од ЗРО и чл.17 од Колективниот договор на државните, правосудните и органите на локалната самоуправа на РМ. Работното место пожарникар на кое работно место работел тужителот пред распоредување на работното место курир не било укинато, истото се уште е упразнето, а не бил намален обемот на работата а ниту пак била

поведена постапка за утврдување на потребата од распоредување. Тужителот од неговото вработување бил член во Синдикалната организација во ТППЕ Штип-Општина Штип а од 08 месец 2012 година кога била основана нова Синдикална организација во ТППЕ Штип како подружница на независниот Синдикат на пожарникари на РМ во која тужителот бил член и за членувањето на име чланарина тужениот му задржувал од платата. Синдикалната организација при ТППЕ Штип во која членувал тужителот пред донесувањето на решението за прераспоредување на тужителот не била вклучена. Тужителот против решението за прераспоредување донесено од Градоначалникот на тужениот, поднел приговор кој приговор со решение бр. 08-7081/3 од 31.10.2014 година од страна на тужениот бил одбиен а решението за прераспоредување на тужителот било потврдено, а по што тужителот ја поднел предметата тужба.

Врз основа на напред утврдената фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил материјалното право.

Согласно чл.30 ст. 1 и2 од ЗРО : „ работникот е должен совесно да ја извршува работата на работното место за кое што склучил договор за вработување, во време и на место кој што се определени за извршување на работата почитувајќи ја организацијата на работата и деловната активност на работодавачот, во случаевите определени со Закон и Колективен договор работникот е должен да врши и друга работа која не е предвидена со договорот за вработување ако е во рамките на степенот на неговата стручна подготовка“.

Во чл.16 од Колективниот договор за државните, правосудните и органите на локалната самоуправа е утврдено : „ работникот работи на работно место за кое е засновал работен однос согласно договорот за работа . Со Колективен договор на работодавец се утврдуваат условите начинот и постапката за распоредување на работниците по основ на неопходна потреба на процесот на трудот во согласност со закон“.

Во чл.17 од истиот Колективен договор е утврдено : „ работникот во текот на траење на работниот однос според потребата на процесот на трудот, може да биде распореден на секое работно место кое одговара на неговиот степен на стручна подготовка во следните случаи: ако работното место се укинува или е намален обемот на извршувањето, ако работното место на кое се распореден работникот е слободно, ако условите за работа се соодветни на претходното работно место, во случаи за подобра организација на работа или користење на стручната и работната способност на работникот и во други случаи утврдени со КД на ниво на работодавец“.

Во чл.18 ст. 1 од истиот Колективен договор е утврдено : „ одлука за распоредување на работникот донесува работодавецот или работникот кого тој ќе го овласти, при распоредувањето работодавецот е должен во соодветна постапка да ја утврди потребата од распоредување и да побара мислење од Синдикатот и за одлуката да го извести Синдикатот“.

Врз основа на утврдената фактичка положба првостепениот суд имајќи ги во предвид напред наведените законски одредби правилно утврдил дека решенијата за распоредување донесени од градоначалникот на Општина Штип се незаконити и ги поништил истите.

Првостепениот суд правилно утврдил дека тужителот бил прераспореден на работно место без за тоа во соодветна постапка да се утврди потребата, а во решението и не се наведени поконкретно образложени причини согласно законот и Колективен договор. Тужениот бил должен во образложението да ги наведе причините за распоредувањето на тужителот на друго работно место а на основа што првостепениот суд правилно нашол дека согласно чл.30 од ЗРО и чл. 17 и 18 од Колективниот договор за правосудните, државните и ораганите на локалната самоуправа на РМ, распоредувањето од едно на друго работно место без конкретно утврдени факти, околности и причини е незаконито поради што и оспорените решенија ги поништил.

Притоа по наоѓање на овој суд неосновани се жалбените наводи на тужениот за тоа дека распоредувањето на тужителот на работното место курир е извршено согласно чл.17 и 18 од Колективниот договор и да во конкретниот случај станува збор за подобра организација на работата или искористување на стручната и работната способност и да распоредувањето е извршено од тие причини се со цел да се остварат подобри резултати во работењето кај тужениот, како и дека вработените во Општина Штип не се членки на Синдикатот на работниците од Управата, правосудството, општествените организации, здруженија на граѓани на РМ, па работодавецот и немал обврска да го консултира и бара мислење од синдикатот. Ова од причини што согласно колективниот договор работодавачот е должен да во соодветна постапка ја утврди потребата од распоредување и да побара мислење од Синдикатот и за одлуката да го извести Синдикатот. Кај работодавачот можат да дејствуваат повеќе самостојни синдикати а тоа значи дека и мислењето треба да биде побарано од синдикатот чиј член е работникот, но во секој случај бидејќи се утврди дека тужениот не ја утврдил потребата од прераспоредување на тужителот од работното место пожарникар на работното место курир, а во секој случај бил должен конкретно да ги наведе причините поради кои го врши распоредувањето на тужителот, донесените одлуки се незаконити и правилно првостепениот суд истите ги поништил.

Овој суд наоѓа дека со одлучувањето како во изреката на побиваната пресуда, првостепениот суд правилно го применил материјалното право, а се согласува и со причините изнесени во првостепената пресуда па одтука и наводите во жалбата на тужениот се неосновани.

Овој суд согласно чл.160 од ЗПП го задолжи тужениот да плати на тужителот дополнителни трошоци за одговор на жалба во износ од 4.500,00 денари, од кој за состав на одговор на жалба износ од 3.900,00 денари и 600,00 денари за судска такса.

Од погоре наведените причини, а врз основа на чл.357 од ЗПП, се одлучи како во изреката на оваа одлука.

Решено во Апелационен суд во Штип на ден 20.05.2015 год. под РОЖ.бр.240/15